26. 10. 2015

ID: 99414

Exekuce

Podle ustanovení § 14 zákona č. 119/2001 Sb. postihují-li exekuce souběžně stejné nemovitosti povinného, provede se ta, která byla nejdříve nařízena; řízení v ostatních exekucích se ohledně této věci dnem právní moci jejich nařízení přerušují (odst. 1). Pořadí nařízení exekuce podle odstavce 1 se řídí dnem, kdy příslušnému katastrálnímu úřadu a) bylo doručeno usnesení, jímž soud nařídil výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí, b) byl doručen exekuční příkaz vydaný soudním exekutorem, c) byl doručen exekuční příkaz vydaný správcem daně (odst. 2). V řízení o exekuci přerušené podle odstavce 1 lze pokračovat jen tehdy, jestliže v dříve nařízené exekuci nebyly do jejího pravomocného skončení nemovitosti prodány a jestliže vymáhaná pohledávka dosud nezanikla. Z více exekucí přerušených podle odstavce 1 se pokračuje v té, která byla nařízena dříve (odst. 3). Zákon tak dopadá na situace, v nichž je postižena tatáž nemovitost exekucemi prodejem nemovitosti, vedenými za účelem uspokojení závazků povinného. Naproti tomu smyslem exekuce vedené podle § 348 odst. 1 o. s. ř. je prodej společné věci a rozdělení získaného výtěžku mezi spoluvlastníky.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 4053/2014, ze dne 30.7.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného hlavního města Prahy se sídlem v P., proti povinným 1. M. G., a 2. J. G., oběma zastoupeným Mgr. P.P., advokátem se sídlem v P., rozdělením společné věci prodejem a rozdělením výtěžku, vedené u soudního exekutora Mgr. Davida Koncze, Exekutorský úřad Cheb, pod sp. zn. 74 EX 948/12, o dovolání povinných proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 14 Co 272/2014-66, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Městský soud napadeným rozhodnutím potvrdil usnesení soudního exekutora ze dne 19. 7. 2013, č. j. 074 EX 00948/12-056, jímž soudní exekutor (resp. jeho exekutorský kandidát Mgr. M. K.) vydal dražební vyhlášku. Uvedl, že v projednávané věci se nejedná o exekuci prodejem nemovitostí ve smyslu § 59 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále též jen „ex. řád“, ale o exekuci rozdělením společné věci ve smyslu § 59 odst. 2 ex. řádu a § 348 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též jen „o. s. ř.“, kde se ustanovení o postupu při prodeji nemovitosti použijí pouze přiměřeně. Předchozí nařízení exekuce a exekuční příkazy v ní vydané nemají na toto exekuční řízení vliv, neboť § 14 zákona č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí ve znění pozdějších předpisů, dále též jen „zákon č. 119/2001 Sb.“, se na tuto věc nevztahuje. Zákon č. 119/2001 Sb. se aplikuje jen na exekuce a výkony rozhodnutí, jimiž se vymáhá povinnost k peněžitému plnění. Proto exekuční řízení nebylo přerušeno a soudní exekutor mohl vydat dražební vyhlášku.

Povinní v dovolání namítají, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Otázka použití zákona č. 119/2001 Sb. ve vztahu k exekuci rozdělením společné věci nebyla podle jejich názoru dosud řešena, přičemž zákon č. 119/2001 Sb. neobsahuje žádná ustanovení, jež by bránila jeho aplikaci při střetu exekuce k vymožení peněžité pohledávky s exekucí rozdělením společné věci. V projednávané věci je navíc vedle nepeněžitého plnění třeba vymoci také peněžité plnění představující náklady oprávněné a náklady exekutora. Povinní dále mají za to, že použitím zákona č. 119/2001 Sb. nedochází k znevýhodnění oprávněného, protože zpeněžením majetkových podílů povinných bude dosaženo žádoucí změny v majetkových

poměrech nahrazením spoluvlastníků, s nimiž nebylo možné dosáhnout dohody ohledně hospodaření se společnou věcí. Tento stav nikterak nebrání oprávněnému prodat svůj majetkový podíl na nemovitosti třetí osobě (s přihlédnutím k § 3062 zákona č. 89/2012 Sb.). Navrhli, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhli, aby dovolací soud odložil vykonatelnost rozhodnutí odvolacího soudu.

Nejvyšší soud dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (srov. část první, čl. II, bod 7. zákona č. 404/2012 Sb., a část první, čl. II, bod 2. zákona č. 293/2013 Sb.).

Dovolání je přípustné, neboť otázka použití § 14 zákona č. 119/2001 Sb. ve vztahu k exekuci rozdělením společné věci (prodejem věci a rozdělením výtěžku) nebyla dosud řešena.

Podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Takové vady však dovolací soud neshledal.

Nesprávné právní posouzení věci může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určenou nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 348 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2013, ukládá-li vykonávané rozhodnutí, aby byla společná movitá věc nebo nemovitost prodána a její výtěžek rozdělen mezi spoluvlastníky, provede se výkon rozhodnutí přiměřeně podle ustanovení o prodeji movitých věcí nebo nemovitostí (odst. 1). Spoluvlastníci mají pro účely rozvrhu výtěžku prodeje postavení oprávněných, výše pohledávek se stanoví podle výše jejich podílu na společné věci (odst. 2). Nepodaří-li se společnou movitou věc nebo nemovitost prodat, soud výkon rozhodnutí zastaví (odst. 3).

Podle ustanovení § 59 odst. 2 ex. řádu způsob exekuce ukládající jinou povinnost než zaplacení peněžité částky se řídí povahou uložené povinnosti. Takovou exekuci lze provést a) vyklizením, b) odebráním věci, c) rozdělením společné věci a za d) provedením prací a výkonů.

Podle ustanovení § 73 ex. řádu nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se na exekuci ukládající jinou povinnost než zaplacení peněžité částky přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí k uspokojení nepeněžitého plnění.

Podle ustanovení § 1 zákona č. 119/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, tento zákon upravuje postup soudů, soudních exekutorů, správců daně a orgánů veřejné správy při provádění exekucí v případě, jsou-li exekucemi nařízenými soudem, správcem daně nebo orgánem veřejné správy souběžně postiženy tytéž věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty.

Podle ustanovení § 2 písm. b) zákona č. 119/2001 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí oprávněným ten, jehož pohledávka se exekucí vymáhá.

Podle ustanovení § 14 zákona č. 119/2001 Sb. postihují-li exekuce souběžně stejné nemovitosti povinného, provede se ta, která byla nejdříve nařízena; řízení v ostatních exekucích se ohledně této věci dnem právní moci jejich nařízení přerušují (odst. 1). Pořadí nařízení exekuce podle odstavce 1 se řídí dnem, kdy příslušnému katastrálnímu úřadu a) bylo doručeno usnesení, jímž soud nařídil výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí, b) byl doručen exekuční příkaz vydaný soudním exekutorem, c) byl doručen exekuční příkaz vydaný správcem daně (odst. 2). V řízení o exekuci přerušené podle odstavce 1 lze pokračovat jen tehdy, jestliže v dříve nařízené exekuci nebyly do jejího pravomocného skončení nemovitosti prodány a jestliže vymáhaná pohledávka dosud nezanikla.

Z více exekucí přerušených podle odstavce 1 se pokračuje v té, která byla nařízena dříve (odst. 3).

Podle § 15 odst. 1 věty první zákona č. 119/2001 Sb. oprávněný z exekuce, v níž bylo řízení podle § 14 přerušeno, může svou pohledávku přihlásit do prováděné exekuce k uspokojení z rozdělované podstaty nejpozději do zahájení dražebního jednání.

Účelem zákona č. 119/2001 Sb. je stanovit pravidla pro případ střetů exekucí, jak vyplývá z jeho § 1 (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. července 2012, sp. zn. 20 Cdo 3121/2011). Ze shora citovaných ustanovení zákona č. 119/2001 Sb. je rovněž zřejmé, že zákon dopadá na situace, v nichž je postižena tatáž nemovitost exekucemi prodejem nemovitosti, vedenými za účelem uspokojení závazků povinného. Naproti tomu smyslem exekuce vedené podle § 348 odst. 1 o. s. ř. je prodej společné věci a rozdělení získaného výtěžku mezi spoluvlastníky. Byť se v projednávané věci postupuje přiměřeně podle ustanovení občanského soudního řádu o prodeji nemovitosti, nejedná se o prodej nemovitosti za účelem uspokojení pohledávky věřitele. Z tohoto důvodu se tedy řízení ani nepřeruší ve smyslu § 14 zákona č. 119/2001 Sb., ačkoli jsou proti 2. povinnému souběžně vedeny dříve zahájené exekuce prodejem spoluvlastnického podílu na téže nemovitosti.

Vzhledem k tomu, že dovolatelům se nepodařilo správnost napadeného rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit, Nejvyšší soud dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Náhrada nákladů na výživu pozůstalých (jiných) osob
- Mezinárodní příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti
- Smlouva o dílo (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitelský úvěr (exkluzivně pro předplatitele)
- Starobní důchod (exkluzivně pro předplatitele)
- Veřejná obchodní společnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Vypořádání SJM (exkluzivně pro předplatitele)
- Přiměřené protiplnění
- Předkupní právo
- Ochrana osobnosti
- Detence (exkluzivně pro předplatitele)